

SUS NESRİN SUS!

Üstün BOL, 05.02.2010

<https://ustunbol.blogspot.com/2010/02/sus-nesrin-sus.html>

Önce bir internet sayfasında izledim. Birkaç dakikalık bir konuşmaydı. Sonra bir lokantada televizyonda ilişti gözüme...

Uğur Dündar alışık olduğumuz ciddi televizyon yüzü maskesiyle ve üstelik maskenin de önüne geçen “Bakın, şimdi tarikatımızın işine gelecek şeyler söyleyecek, iyi dinleyin bakışıyla” hayran hayran soru soruyordu...

Yoksa hayatını Türk tipi laikliğe feda etmiş! bir “kamu malı”, kelebek yaka dahi olsa, bir Türban’lıyı “kamusal televizyon alanına” neden çıkarırsın ki? Bu kadını hatırlıyordum bir yerlerden.

Onca unutmaya çalışmalarına rağmen, daha görür görmez tanımıştım. “Allah kahretsin” dedim bu O! Dakikada 2,5 cümle kuruyordu üstelik.

Buna şaşırdım. Eskiden önüne konulmuş A4 metinleri okurdu, gözünü bir an notlarından ayırmadan. Şimdi peş peşe cümleler kurabiliyordu. Keşke cümle kurmadan önce tartıştığı / yanıt verdiği şey’in ne olduğunu anlamış olsaydı!

Belki bu kadar komik olmazdı o zaman...

Kendisini şartlandırmıştı baştan, bu belliydi.

Uğur Dündar faraza “Doktorlar muayene sırasında bir hastaya tecavüz etmiş, doğru mudur efendim” deseydi...

“Vallahi ben görmedim, Antalya’da 7 yıldır muayene etmediğim kimse kalmadı. Kimseden bu yönde bir şikâyet almadım” diyecekti. Ona göre gündem değiştirmeye çalışıyordu birileri. Bu ülkenin başörtüsünden başka sorunları vardı.

Eczacılar SGK’dan alacaklarını tahsil edemiyordu mesela. Eczacı bir tanıdığın kırılmayan ricası olabilir miydi bu!...

Hoş ben Antalya’dan Hale’ye, Jale’ye ve Lale’ ye sıradaki üçüncü sayfa haberini göndermesini bekliyordum ama, olmadı çok şükür! Basur sorunu vardı insanların...

Ama başörtüsü sorunu yoktu!

Muayene ettiği hiç kimse bugüne değin başörtüsü şikâyetinde bulunmamıştı! Böyle bir sorun olsa, mutlaka bir hastası söylerdi...

Üstelik kendisi de toplu iğnelerini kapıda teslim ederek, kelebeğiyle birlikte, hiçbir sıkıntı yaşamadan girebilmişti, GATA'ya...

Sadece GATA'ya olsa iyi. Woşington'a, Bürüksel'e de gitmişti. Hiçbir askeri yetkili “şişt bacım, toplu iğnelerini çıkar, kelebeğini griim” de dememişti!

Milletinin birliği ve beraberliği için kendini feda etmiş Türk kadını modundaydı hanfendi!

Oysa ben, Ecevit, tarikatıyla birlikte mecliste yemin etmeye çalışan bir başörtülü kadına haddini bildirirken tanımiştim onu. Ve o günden sonra adını duymamaya, yüzünü görmemeye azami gayret sarf ettim. Hakkında konuşmamak, varlığını redd ve inkâr etmek, yokmuş gibi davranmak benim intikamımdı. Üstelik herkesin adından bahsettiği bir “kamu mülkiyeti”ni görmezden gelmek, kamuya da rest çekmek anlamına geliyordu...

Aradan oniki yıl geçti...

Ve tarihin kirlili sayfalarından, yeniden “mülkiyeti kamuya ait” bir varlık olarak çıkıyor karşıma...

Ve ben eski ben değilim!

Susup geçmeyeceğim bu sefer...

“Sus nesrin, sus” diyeceğim.

Veya “nesrin topu at”.

“Tut nesrin, tut. Topu tut.”

Git başımdan nesrin.

Git başımdan...

Kelebeğini de al git...

Cyrano de Bergerac